

Как Климент Денчев - klimden@yahoo.ca - за последно се обади от Канада в e-vestnik

2009-03-31 22:45:55

Едно от последните снимки на Климент Денчев - Климбо в Канада. Снимка: Фейсбук, приятелската група на Климбо

На 5 март тази година в електронната поща на e-vestnik се получи мейл. На редакционния адрес пишеше Kliment Dentchev - klimden@yahoo.ca. С учудване отворихме писмото. То беше кратко:

na vnimanieto na ivan bakalov. pozdravliavam vi za vsichki usilia. bravo. prashtam vi moia "reportaj"za edno talantlivo bylgarsko dete i uspehite mu tuk v kanada.

Без подпис, само адресът показваше, че това наистина е Бате Климбо, както беше известен актьорът и художникът, преди да замине за Канада - в годините на комунизма, когато това се наричаше "бягство", а емигранта го наричаха "невъзвращенец". Невъзвращенецът Климбо не беше спрял да се вълнува от българите и българските работи. Чел беше нашия сайт (около 25% от читателите ни са в чужбина) и решил да напише нещо за българите в Канада ([ВИЖ ТУК](#)).

Отговорихме му, че ще го пуснем, а само половин час по-късно той прати още едно свое есе - разговор със себе си ([ВИЖ ТУК](#)). Публикувахме всичко, той повече не се обади. А на 30-и получихме от неговия имейл адрес тъжна вест:

Климент Денчев в познатото си от 70-те години телевизионно амплоа, само че в Канада. Снимка: Фейсбук, профил на Климбо
Skupi priатели i blizki na klimbo,

Priatelka sum na Klimbo, koito mi beshe poveril emaila si. S goliama bolka v surceto vi suobstavam che Klimbo pochina nedelia 29 Mar

Az zagubih nai blizkia si priatel
Bog da go prosti

Daniela

Потърсихме потвърждение на новината, но, уви, не беше шега. Отиде си Климбо, емигрант от 1978 г., любимец на децата в България през 70-те. С бягството си създаде проблем на "Българска кинематография" - десетина игрални филма с негово участие станаха "трудни" за излъчване по телевизията, защото Климбо беше "невъзвращенец".

Климент Денчев - Климбо. Снимка: Профилмс

Климент Денчев в началото на 70-те години. Снимка: кадър от филма “Няма нищо по-хубаво от лошото време”

Климент Денчев или Бате Климбо, както го познаваха деца и възрастни преди повече от 30 години, е роден на 26.05.1939 г. в София. Завършил е актьорско майсторство при проф. Желчо Мандаджиев във ВИТИЗ “Кръстьо Сарафов” през 1960 година. Работил е в театрите в Пловдив, Добрич и в Сатиричния в София. Снимал се е и в някои от най-успешните български филми, сред които “Войната на таралежите”, “Сбогом, приятели!”, “Няма нищо по-хубаво от лошото време”, “Козият рог”, “Баща ми бояджията”, “Изпит”, “Откъде се знаем?”, “Басейнът”, “Тайфуни с нежни имена”. Всяка вечер в предаването “Лека нощ, деца” той разказва весели и увлекателни истории, като през това време рисува върху стъкло.

Сбогува се с успешната си кариера в България и заминава в Канада през 1978 г., на върха на славата си. Там се жени за съпругата си Надин, френска канадка, с която се запознал в първия снимачен ден в канадската телевизия, където отишъл за участие в сериал.

След 27-годишно мълчание той за първи път се върна в София през 2006-та година, за да се снима в игралния филм на режисьорката Иглика Трифонова “Разследване”, продуциран от Росица Вълканова.

Един прочут някога и позабравен актьор си отиде, но, съдейки по коментарите във форумите мнозина ще го помнят и скърбят за него.

За Климбо - История с царски флумастери (от сайта на българите в Канада -<http://www.forumbulgare.ca>)

Борислав Николов

Историята е простичка: през 2005 година Симеон Сакскобурготски подарява на Климент Денчев портрета си, надписан със сребърен флумастер. Рефлекс на художник, Климент Денчев вижда, че въпросните флумастери са на привършване, и чрез приятеля си от детинство, Коста Цонев, изпраща набор златни и сребърни флумастери на Негово Величество; да не се излага пред чужденците демек. В отговор пристига картичка до Климент Денчев, в която Симеон Сакскобурготски благодари за изключително практичния подарък.

Климент Денчев в Канада. Снимка: Фейсбук, приятелската група на Климбо

Всичко това и около още сто неща Климент Денчев разказва бързо и очарователно с онази ведрата усмивка с която сме го запомнили още от времето когато ни приспиваше всички нас със Сънчо, в един друг живот,

в една друга България. Сега сме в Монреал, Климент Денчев е на 66 години и живее в жилище изтъкано от вълшебни картини и предмети, всеки със своята история. И понеже стана въпрос за история, досещате се, че тази със Симеон е просто една от многото. Контекстът е важен! – вдига пръст Климент и разказва как през 80-те години, след дълги усилия успява да изпрати в България либретото на Кандид. Месеци след пратката, при едно телефонно обаждане на въпроса му, дали либретото е дошло живо и здраво, получава нашенския жизнерадостен отговор: ама разбира се, отдавна! За мерси и дума не става, естествено.

Снимка: Фейсбук, приятелската група на Климбо

Мнозина от живеещите тук отпреди 1989 година, веднага ще разберат за какво говоря; връзките с България в онези години са били нещо доста сложно, а благодарността – някакъв, поне според мен, естествен отклик дори само за тази трудност.

Que nada! И сякаш историята на Климент Денчев, цялата, е една такава; ясна, чиста, блестяща. И може би недостатъчно оценена от всички нас. Януари 1990 година, всякакви субекти от български произход питаха: Ти видя ли Климбо, бе? Така, понеже е българин значи, известен, и дори успял, нищо по-естествено от това да кацнеш и да се поинтересуваш дали именития ни сънародник е в числото на вече – познатите българи. Малко като гостуването у Иречек.

Това време отмина, утаиха се хората, заприиждаха нови българи, някои от които доста млади и които съответно не са гледали Сърчо от 80-те години. Така че – кой е Климент Денчев?

Артист по образование, дете на ВИТИЗ и съвипускник на Жоржета Чакърова, Васил Михайлов, Светослав Пеев и още цяла плеяда, Климент Денчев страда от няколко зле гледани в България от 70-80-те години качества; така например рисува без да е учил в Художествената академия – кощунство! Но къде, къде по-страшното е друго – усмивката му. Усмивва се, човекът. Не се подиграва, не издевателства с властта, а просто така; усмивва се. Притчите му, кратки, от четири реда, придружени с усмивка и картина, край нямат. Ето една: върви кафява

крава по моста и предизвиква задръстване; движението спира. Идва бързо милиционер, и, възхитен от резултата назначава кравата на отговорен пост: регулировчик на мост! Боже, колко вопли от всякакви главни редактори, цензори и прочие граждани! Така! Ти значи се подиграваш с родната наша милиция! И сравняваш милиционера с говедо!

И, понеже посъветвали Климент да си потърси работа в другата телевизия, и той взел препоръката буквално, та пристигнал в Монреал. Кариерата му в Радио-Канада е светкавична и бляскава; повече от десет награди за “Le Lion et la souris”, предаване с което той заплънява детските сърца, точно по същия начин, както някога Слънчо в България. Едно доказателство, че талантът вирее навсякъде. Следва през 1981-1984 публикацията на КЛИМБО, която обединява негови текстове и илюстрации. Един тукашен критик казва така: “Публикуването на творбата спести на квебешките родители грижите на българските, чиито деца до такава степен са се идентифицирали с Климбо, че рисували по всички прозорци”.